

Chương 264: Hẹn hò Với Charlotte (2) - Tiến
Đến Cung Điện Mùa Xuân
(Số từ: 4290)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

14:50 PM 31/03/2023

Trên thực tế, hoa là một món quà cực kỳ bất tiện. Không thể nhét chúng vào túi, tôi mang theo một bông hoa duy nhất bên mình. Khi nhìn thấy điều này, Charlotte chỉ đơn giản bảo tôi bỏ nó đi. Không biết cô ấy thấy đáng thương hay có lý do nào khác.

Tôi thực sự đã ném đi bông hoa mà Charlotte đã tặng tôi vào giữa những bông hoa.

"Oa... Cậu quả nhiên ném nó đi."

Charlotte có vẻ hơi bối rối.

"...Không phải cậu nói vứt nó đi sao?"

"Cái gì, vậy món quà tớ tặng cậu chỉ là rác rưởi thôi à?"

"Tớ chỉ ưu tiên mệnh lệnh của công chúa."

"...Thực sự, tại sao mọi người lại hành động như vậy?"

"Có buồn không? Khó chịu thì cứ tặng lại tớ đi."

“Cậu biết không, Reinhardt, thời điểm cậu ném nó đi sau khi tớ nói với cậu, thì mọi chuyện đã kết thúc rồi.”

"Tớ đã phạm một sai lầm."

"Ít nhất cậu có thể nhận ra rằng tốt hơn là cậu không nên nói bất cứ điều gì trong những tình huống như thế này không? Và tớ thậm chí còn ghét nó hơn khi tớ bảo cậu vứt nó đi, và sau đó cậu thực sự làm và nói những điều như thế này."

"..."

"Ít nhất là đáp ứng yêu cầu của tớ!"

“Vâng.”

Charlotte lắc đầu mệt mỏi, như thể kiệt sức.

Còn một lý do khác khiến tôi ném nó đi, nhưng tôi không nói ra.

Vì Charlotte không thể nói cho tôi biết lý do cô ấy đưa cho tôi bông hoa, nên mọi chuyện chỉ diễn ra như vậy.

Không người qua đường nào nhận ra Charlotte, có lẽ do phép thuật làm mờ đi sự hiện diện.

Tôi gặp Charlotte lần đầu tiên vào đầu năm nay. Tuy nhiên, nó giống như một kỷ ức xa xôi, đã mất từ lâu.

Một cô gái chết trong phòng giam.

Tôi không biết Charlotte là ai. Mãi sau này tôi mới biết rằng cô ấy là một công chúa, điều này rất

phức tạp, nhưng cuối cùng, tôi đã có thể đến thủ đô vì điều đó.

Nếu không gặp Charlotte, liệu tôi có thể an toàn thoát khỏi ma giới không?

Nếu tôi không đến thủ đô, tôi sẽ ra sao?

Mặc dù suy đoán là vô ích, nhưng tôi không thể không cảm thấy choáng ngợp trước những gì có thể đã xảy ra.

Tôi có thể đã sống như một kẻ vô tích sự hoặc lang thang trong vùng đất hoang cho đến khi chết. Ý nghĩ mơ hồ đó là tất cả những gì thoáng qua tâm trí tôi.

Tất cả những điều này bắt đầu bằng việc gặp Charlotte trong phòng giam đó.

Charlotte là khởi đầu của tôi.

"...Đôi mắt của cậu trông giống như của một ông già. Cậu đang nghĩ cái quái gì khi nhìn tớ vậy?"

"Tớ không bao giờ trông như thế!"

Vẻ mặt của Charlotte trở nên chua chát, như thể cô ấy thấy cái nhìn của tôi khó chịu. Trong khi chiêm ngưỡng những bông hoa, cô ấy nói khi chúng tôi đi bộ.

"Cậu luôn là người kỳ lạ, nhưng gần đây, cậu có vẻ còn lạ hơn."

"...Nó là gì?"

"Giống như cậu đang mấp mé bờ vực, đầy lo lắng và thiếu kiên nhẫn."

Tôi không giống Charlotte.

Tôi không thể quản lý các biểu cảm của mình. Vì vậy, khi có điều gì đó làm phiền tôi, những người khác sẽ chú ý và cố gắng giúp tôi cảm thấy tốt hơn, ngay cả khi đó chỉ là sự thay đổi tâm trạng.

"Tớ không biết điều gì khiến cậu lo lắng như vậy, nhưng tại sao cậu không thử thư giãn đôi vai của mình một chút?"

Charlotte đang lo lắng cho tôi.

Ngay cả khi cô ấy có những vấn đề riêng cần giải quyết, cô ấy vẫn nghĩ đến tôi.

Đây thực sự là lúc để quan tâm đến tôi sao?

Rốt cuộc, Charlotte có vấn đề của riêng mình.

Tôi bị giằng xé giữa mong muốn hỏi cô ấy về điều đó và cảm giác rằng tôi không nên nói bất cứ điều gì.

"Tớ đã bảo cậu thả lỏng, tại sao lại càng căng thẳng?"

Charlotte thở dài thườn thượt. Cô ấy đang đi phía trước tôi một chút. Tiết học vừa mới kết thúc không lâu, mặt trời còn chưa lặn.

Mái tóc vàng bạch kim của Charlotte lấp lánh dưới ánh nắng mùa thu.

Cô đã hồi phục sức khỏe từ tình trạng yếu ớt trước đó. Đó chỉ là điều tự nhiên, nhưng vẻ ngoài này phù hợp với cô ấy hơn nhiều.

"Ái chà!"

Khi đang ngắm hoa, Charlotte chợt giật mình và theo bản năng nắm lấy cánh tay tôi.

"Cái gì, có chuyện gì vậy? Tại sao cậu lại làm điều này?"

"Con ong, là do con ong. Phù..."

*Buzz

Sự bất ngờ của Charlotte là do một con ong.

Nó thậm chí không phải là một con ong bắp cày, mà là một con ong mật. Con ong mật bay giữa những bông hoa rồi biến mất.

"Tớ còn tưởng rằng đã xảy ra chuyện lớn..."

"Cái gì! Thực sự, đôi khi tớ nghĩ rằng cậu hoàn toàn quên mất. Tớ lớn lên rất duyên dáng, cậu có biết không?"

Charlotte cau mày khi thấy phản ứng của tôi.

Cô ấy thực sự đã trưởng thành một cách duyên dáng.

Thật là một sự khiêm tốn quá mức đối với cô ấy khi nói như vậy. Chỉ riêng việc một công chúa nói, "Tớ lớn lên một cách duyên dáng," cũng đã đáng yêu rồi.

Cô ấy đã trưởng thành một cách vô cùng duyên dáng, mặc dù cô ấy đã phải đối mặt với một số trải nghiệm khắc nghiệt.

"Nhưng nếu cậu thích hoa, tại sao cậu lại sợ ong?"

Nếu bạn thích hoa, không phải tự nhiên gặp ong sao?

"...Tớ không có những thứ như ong trong vườn của mình, được chứ?"

Vườn cung điện có thể được quản lý ở mức độ như vậy?

Tuy nhiên, so với những khó khăn mà cô ấy đã phải đối mặt, chẳng phải một con ong chỉ là một hạt bụi trên chân cô ấy sao? Charlotte lè lưỡi.

"Thật đấy, tớ có thể nhìn thấu suy nghĩ của cậu. Ong là một nỗi sợ hãi xa lạ đối với tớ. Tớ chưa bao giờ bị đốt trong đời, bất kể những gì tớ đã trải qua. Sợ những điều chưa biết là điều tự nhiên, hiểu không?"

"Tớ hiểu rằng cậu đang nói nhiều."

"Cậu thực sự không tiếc lời nào cho một công chúa, đúng không?"

Charlotte phá lên cười, dường như không thể tin được.

Mặc dù cô ấy nói vậy, nhưng cô ấy dường như đang có tâm trạng tốt.

Charlotte yêu hoa.

Nhưng cô sợ ong.

Tôi đã học được điều đó một lần nữa. Nhìn thấy sự hiện diện của những con ong giữa những bông hoa xinh đẹp dọc bờ sông, Charlotte giữ khoảng cách một chút với những bông hoa.

Chắc hẳn Charlotte đã lớn lên trong một khu vườn chỉ có bướm.

Đôi khi tôi quên mất sự giáo dục của cô ấy quý giá như thế nào, nhưng tôi được nhắc nhở vào những lúc như thế này.

Charlotte, không thể đến gần những bông hoa cô ấy yêu thích vì lũ ong, đã cười vô lực.

"Reinhardt, cậu đã bao giờ bị ong đốt chưa?"

"Tớ bị rồi."

"Nó có đau không?"

"Hơi đau đấy."

"Đau Nhiều không?"

Charlotte mở to mắt và nhìn tôi chăm chăm.

"Giết người còn chưa đủ, chỉ đau trong chốc lát, vậy thôi."

Có thể xảy ra trường hợp sốc phản vệ hoặc những cú sốc tương tự, sẽ rất nguy hiểm, còn nếu không thì chỉ là đau đớn.

"Tớ có nên thử bị chích không?"

Charlotte nói vậy và cố gắng đến gần những bông hoa gần đó.

"Có cần làm trò hề như vậy không?"

"Hừm?"

Charlotte gãi má và cười toe toét một cách ngu ngốc. Cô quan sát những con ong mật vo ve giữa những bông hoa từ một khoảng cách an toàn.

"Những điều chưa biết thật đáng sợ, phải không?"

"...Đúng như vậy."

Mặc dù có sự sợ hãi trong kiến thức, nhưng điều chưa biết cũng đáng sợ không kém.

Charlotte giữ khoảng cách với đàn ong vì sợ những điều chưa biết. Cô đảm bảo không đến quá gần.

Charlotte sợ điều gì đó.

"Reinhardt."

"...Vâng?"

"Cảm ơn vì đã hẹn hò với tớ hôm nay."

Những lời của Charlotte thật kỳ lạ.

Tôi là người rủ Charlotte hẹn hò.

Charlotte đồng ý dành thời gian cho tôi, nhưng cô ấy không yêu cầu tôi dành thời gian cho cô ấy. Tôi là người níu kéo cô ấy trước.

Charlotte có thực sự muốn dành thời gian như thế này không?

Charlotte nhìn tôi với một nụ cười hài lòng.

"Tớ nên đi ngay bây giờ. Nếu tớ trở về quá muộn, sẽ có một sự náo động trong cung điện. Tớ sống ở một nơi có những quy tắc nghiêm ngặt đáng kinh ngạc, cậu biết đấy. Gần đây tớ cũng rất bận rộn."

Charlotte nói, vẫy tay.

"Con đường đến cung điện là con đường đó, vì vậy tớ sẽ đi đường đó."

"À... Ừm."

Nếu cô ấy hướng đến cung điện, cô ấy sẽ phải đi theo hướng đó, và không có lý do gì để cô ấy đi cùng tôi đến Temple.

Dù đột ngột nhưng cũng không có gì lạ. Nếu Charlotte trở về muộn, thực sự sẽ có một sự hỗn loạn.

Tuy nhiên.

Cuối cùng, tôi không thể nói bất cứ điều gì.

Tôi không hỏi cô ấy bất cứ điều gì.

Cuối cùng, tất cả những gì tôi nhận được từ Charlotte trong tình huống này là một bông hoa duy nhất mang ý nghĩa đáng ngại mà tôi không thể chấp nhận.

"Tạm biệt, Reinhardt."

Vì lý do nào đó, những lời của Charlotte giống như một lời tạm biệt.

Tôi không biết gì cả.

Tuy nhiên.

Một niềm tin mạnh mẽ nói với tôi rằng nếu tôi để Charlotte ra đi bây giờ, tôi sẽ không bao giờ gặp lại cô ấy nữa.

Trực giác của tôi đã lên tiếng.

Nếu tôi để cô ấy đi như thế này, hôm nay sẽ là lần cuối cùng tôi gặp Charlotte.

Đó là lý do tại sao tôi nắm lấy cánh tay của Charlotte khi cô ấy đang quay trở lại cung điện.

"Charlotte."

"Hả? Ừm? Vâng?"

"Cho tớ đến chơi cung điện của cậu đi."

"...Cái gì?"

Sau khi mời cô ấy đến hẹn hò, bây giờ tôi muốn cô ấy dẫn tôi đến nhà của cô ấy.

Tại sao tôi luôn có những lý do nghiêm túc dẫn đến những hành động kỳ quái?

Như mong đợi.

Có một số kháng cự.

Đến thăm nhà của một người bạn là điều hoàn toàn có thể.

Tuy nhiên, tình hình đã khác khi người bạn nói là con gái của hoàng đế, và tôi là một thường dân sinh ra từ đáy xã hội.

"Không. Hoàn toàn không. Sao đột nhiên cậu lại muốn thế này?"

Charlotte không hề tức giận trước yêu cầu đột ngột của tôi mà cô ấy kiên quyết từ chối.

"Tớ chỉ muốn xem cậu ở trong cung điện nguy nga như thế nào thôi."

Biểu hiện thẳng thắn của tôi dường như làm Charlotte giật mình.

"Sao đột nhiên lại thế này? Một thời gian nữa, cuối tuần hoặc khi nào có thời gian, tớ sẽ mời cậu đến."

"Hôm nay! Nhất định phải là ngày hôm nay! Tớ là kiểu người phải làm mọi thứ khi chúng xuất hiện trong tâm trí mình! Khi tớ chiến đấu với Orbis Class, tớ đã nghĩ đến điều đó vào ngày hôm đó và hạ gục chúng ngay lập tức! Cậu biết mà, Phải không?"

"Tớ biết, nhưng cậu làm sao đột nhiên như vậy..."

Như bất cứ ai có thể dự đoán, tôi đã nổi cơn thịnh nộ.

Charlotte nhìn tôi như thể cô ấy đang mất bình tĩnh.

Có lẽ cô ấy nghĩ rằng nó sẽ không hiệu quả với tôi vì tôi là kiểu người hành động bừa bãi như một đứa nhóc.

Cô ấy nói không nhiều lần, nhưng cuối cùng, cô ấy thở dài thườn thượt và quyết định đưa tôi đi cùng. Tôi đã ép buộc cô ấy, nhưng thật ngạc nhiên là cô ấy đã tuân theo.

Sự náo động về cái chết đã lắng xuống?

"Haah... Tại sao tớ lại..."

Tất nhiên, đó không phải là một quyết định dễ dàng đối với cô ấy, vì vậy Charlotte lườm tôi với ánh mắt như dao găm.

"Sao đột nhiên lại muốn vào cung điện?"

"Tớ đã nói với cậu rồi. Tớ muốn xem cung điện tuyệt vời mà bạn mình đang sống."

Tôi cũng vậy, không muốn thô lỗ với một công chúa, cho dù chúng tôi có thân thiết đến mức nào với tư cách là bạn bè.

Tuy nhiên, tôi không thể để Charlotte ra đi như vậy, mặc dù tôi không thể biết bất cứ điều gì và cô ấy cũng không nói với tôi bất cứ điều gì.

Hơn nữa, đặc điểm mới được gọi là trực giác.

Linh cảm mạnh mẽ mà nó gửi đi là rất quan trọng.

Tôi không thể để Charlotte đi hôm nay. Nếu tôi làm thế, tôi sẽ không bao giờ gặp lại cô ấy nữa.

Nó không chính xác là một tiết lộ, nhưng nó cảm thấy tương tự.

Tôi đi đến cung điện, hoàn toàn không biết gì về lực lượng cách mạng và rằng Charlotte có liên quan đến một vấn đề khác.

Tôi đang dính vào thảm họa?

Hay tôi đang bước vào thảm họa?

Tôi hy vọng đây không phải là sự lựa chọn sai lầm.

Charlotte có vẻ lo lắng, nhưng cô ấy đang đưa tôi đến cung điện.

Quy mô của hoàng cung còn lớn hơn cả Temple.

Nó vượt xa kích thước của một quận ở Seoul, để so sánh. Charlotte dẫn tôi đi qua lối vào của cung điện.

Ở đây, khuôn mặt của công chúa giống như một tấm thẻ căn cước, và tôi, một sinh viên của Temple, có thể vào cung điện với sự chấp thuận và bảo đảm của công chúa.

Các biện pháp an ninh của Temple và cung điện là như nhau.

Vì vậy, không có cơ hội danh tính thực sự của tôi được phát hiện. Nếu việc cải trang của tôi bằng chiếc nhẫn của Sarkegar bị phát hiện, thì nó đã bị phát hiện ở Temple từ lâu rồi.

Charlotte, dường như đã bỏ cuộc, không nói bất cứ điều gì về việc quay lại.

"Ở trong cung điện hãy nói rằng tớ cưỡng ép đưa cậu tới đây, cho nên cậu đối với tớ nên tỏ ra làm nũng, nếu như người khác biết chân tướng, hiển nhiên sẽ muốn giết cậu."

Charlotte lườm tôi, tôi cười toe toét và gật đầu.

"Tất nhiên. Tớ cũng chỉ hành động như vậy khi tớ biết rõ về mọi người, cậu biết không?"

"...Làm ơn đi, Reinhardt. Đôi khi, tớ thực sự, thực sự không thích cậu, và bây giờ là một trong những lúc đó. Đó không phải là điều cậu nên nói với tớ sao, ít nhất, vì tớ đang khoan dung với những cơn giận dữ của cậu?"

"Chúng ta là bạn mà, phải không?"

"Nhận cậu như một người bạn có thể là một trong những sai lầm lớn nhất của cuộc đời tớ ..."

Thấy Charlotte thở dài, tôi cười khúc khích.

"Chà, ít nhất đó không phải là sai lầm duy nhất của cậu đâu."

"Im lặng đi. Tớ thực sự cảm thấy tâm trạng mình rất tệ."

"Được rồi."

Tôi nhanh chóng im lặng khi Charlotte có vẻ thực sự nghiêm túc. Chúng tôi lên một chiếc xe điện đang chờ sẵn ngay khi đi qua cổng chính của Cung điện Hoàng gia Emperatos.

"Ở đây cũng có xe điện à?"

"Vâng, bởi vì nó quá rộng lớn."

Đó là một chuyến xe điện được chuẩn bị khi có thông báo về sự xuất hiện của công chúa.

Chúng tôi là những hành khách duy nhất.

Tôi giả vờ không biết, nhưng tôi đã nhận thức được.

Ludwig đã ở trong cung điện và tôi đã mô tả nó.

Có ba tuyến xe điện trong cung điện.

Một dòng dành riêng cho hoàng gia, một dòng dành cho quý tộc và quan chức, và một dòng dành cho những người khác.

Chắc hẳn chúng tôi đã lên tuyến dành riêng cho hoàng gia.

Khác với xe điện ở Temple, không có tay vịn cho khách đứng, thiết kế bên trong sang trọng, ít ghế hơn.

Tuy nhiên, không có bất kỳ người khó chịu nào nhận ra công chúa, Charlotte và tôi đi quanh cung điện như những du khách trên xe điện.

Tôi đã không nghĩ rằng tôi sẽ ở trong cung điện sáng nay.

Cung điện có một cảm giác khác với Temple.

Trong khi Học viện sôi động, vì hầu hết đều chật kín sinh viên, thì cung điện lại trang nghiêm và yên tĩnh.

Người qua đường dù là quý tộc hay quan lại đều có vẻ mặt nghiêm nghị, rõ ràng là người có địa vị. Charlotte, đã đưa tôi đến đây, cũng cung cấp một chuyến tham quan.

“Cậu có thấy điều đó không? Đó là Cung điện Hoàng gia Tetra, nơi Hoàng đế Bệ hạ ngự trị.”

Bên ngoài khu vườn rộng lớn và đài phun nước, Charlotte chỉ vào cung điện.

Đó là một cung điện trông có vẻ trang trọng, khắc khổ hơn là phô trương. Xét về độ lộng lẫy, ký túc xá của Royal Class thậm chí còn tráng lệ hơn.

Tuy nhiên, cung điện to lớn và hùng vĩ dường như đại diện cho uy quyền của đế chế.

Không cần xa hoa.

Nó dường như nói lên nhiều điều.

Niềm tự hào là người thống trị không thể tranh cãi của lục địa có nghĩa là không cần trang điểm.

Những mô tả trong tâm trí tôi trở nên phức tạp hơn.

Xe điện đi vòng quanh trung tâm Cung điện Hoàng gia Tetra.

“Cậu có biết về cung điện không?”

“Tất nhiên rồi.”

Tôi không thể không biết.

Hoàng cung Emperatos

Đế chế Gardias đã đầu tư rất nhiều nỗ lực vào việc xây dựng cung điện trong khi thành lập kinh đô.

Vô số kết giới ma thuật được bố trí trên các đường ley, và không chỉ các bức tường mà cả các đường ley cũng có hàng trăm lớp kết giới ma thuật phức tạp để đẩy lùi các cuộc xâm lược và xâm nhập của các thế lực không trong sạch.

"Xung quanh Cung điện Hoàng gia Tetra, có bốn cung điện chính ở các hướng chính. Ngoài ra còn có các cung điện khác, nhưng cung điện lớn nhất, ngoài Cung điện Hoàng gia, là bốn cung điện đó. Bắt đầu từ phía bắc, chúng được gọi là Cung điện của Mùa xuân, Cung điện mùa hè, Cung điện mùa thu và Cung điện mùa đông."

"Tớ đã nghe nói về điều đó."

"Cậu có biết tại sao chúng được đặt tên theo cách này không?"

"Không, có lý do gì sao?"

"Đúng."

Tôi biết, nhưng nhìn Charlotte thích thú giải thích, tôi chỉ biết lắc đầu.

"Vào những ngày đầu của đế chế, người ta chú ý rất nhiều đến an ninh của Cung điện Hoàng gia. Đó là lý do tại sao có hàng trăm lớp kết giới ma thuật."

"Thật sự?"

"Vâng. Kết quả là, các đường ley trở nên méo mó và mana ở khu vực xung quanh trở nên mất cân bằng, gây ra hiện tượng kỳ lạ."

"Và sau đó?"

"Bốn mùa đột nhiên xuất hiện đồng thời trong Hoàng cung."

"...Thật sự?"

"Vâng thật đấy."

Đó là một tác dụng phụ của phép thuật mạnh mẽ được áp dụng. Trừ trung tâm là Hoàng cung, bốn phương đều có xuân, hạ, thu, đông.

"Tất nhiên, rất nhiều thời gian đã trôi qua kể từ đó, và hiện tượng này đã biến mất sau khi bảo trì, nhưng có vẻ như họ không thể khắc phục nó trong một thời gian dài. Vì vậy, tên của các cung điện ban đầu không được đặt theo mùa nhưng cuối cùng trở thành Cung điện mùa xuân, Cung điện mùa hè, Cung điện mùa thu và Cung điện mùa đông, theo mùa địa phương. Bây giờ ngay cả Hoàng cung cũng sử dụng những tên đó."

Xe điện tiếp tục di chuyển, và khi một cung điện hiện ra trước mắt, Charlotte chỉ ra.

"Ở đằng kia là 'Cung điện Mùa đông', nơi Bertus sống."

Đó là một cung điện với tư thế trang nghiêm. Nghe cái tên 'Cung điện mùa đông' đã thấy nơi đây có một bầu không khí lạnh lẽo và kỳ lạ.

Tất nhiên, nó dễ chịu hơn nhiều so với High Castle Epiax.

Cung điện có vẻ cô đơn nhưng kiên cường, có lẽ là do người sống ở đó.

Bertus, kẻ âm mưu từ Cung điện Mùa đông.

Nó có vẻ rất hợp với anh ấy.

Mặc dù hiện tượng chuyển mùa đã biến mất.

"Không phải là có chút xấu hổ sao?" Charlotte đột nhiên nói.

"Là gì?"

"Thật tuyệt biết bao nếu Bertus rùng mình trong Cung điện Mùa đông."

Làm thế nào tôi nên phản ứng với một bình luận đột ngột như vậy?

Khi tôi đang sửng sốt, Charlotte che miệng và cười khúc khích.

"Tớ đùa thôi. Nếu đúng như vậy thì Bertus đã không sống ở Cung điện Mùa đông ngay từ đầu rồi."

Tuy mang tên là Cung điện Mùa đông nhưng thực chất Cung điện Mùa đông của Bertus đang trải qua mùa thu.

Tuy nhiên, có một cảm giác giống như mùa đông mặc dù bây giờ là mùa thu. Lý do có thể được tìm thấy không phải trong cung điện, mà là trong khu vườn.

Tôi đã không mô tả phần này?

Khu vườn rộng lớn trước Cung điện Mùa đông.

Không có một bông hoa nào trong tầm mắt. Mặc dù có cỏ và cây bụi khô héo nhưng không có một bông hoa nào được tìm thấy.

Lạ lùng.

Tôi không thể nhớ rõ mô tả mà tôi đã viết từ lâu, nhưng có phải khu vườn trong Cung điện Mùa đông của Bertus luôn căn cỗi như vậy không?

Tôi không nghĩ rằng tôi đã mô tả nó theo cách đó.

Tôi chắc chắn rằng có hoa và bồn hoa trong mô tả.

Nhưng tại sao bây giờ lại như vậy?

Charlotte dường như đã cảm nhận được sự bối rối của tôi và lên tiếng.

"Thật hoang vắng, phải không?"

"À...vâng, đúng vậy."

Tôi có nên nói đó là điển hình của Bertus không?

Nó có một cảm giác trật tự nhưng không phô trương.

"Thật vô lý khi có một khu vườn mà không có một luống hoa nào."

Charlotte khoanh tay và tặc lưỡi.

"Thật trẻ con phải không? Anh ấy đã nhổ hết hoa trong vườn chỉ vì tở thích chúng. Khi nghe điều đó, tở không hề tức giận mà chỉ như chết lặng."

Thật bất ngờ, Bertus có một mặt trẻ con.

Charlotte yêu hoa.

Đối với Bertus, đó là lý do đủ để ghét chúng.

Trí nhớ của tôi không sai.

Lý do không có hoa trong vườn Bertus là vì Charlotte, người yêu hoa, vẫn còn sống.

Vậy trong nguyên tác, hoa trong vườn của Cung điện Mùa đông là do Charlotte, người yêu hoa, đã chết?

Vì lý do ghét hoa đã biến mất, nên việc có hoa trong vườn của anh ấy là điều bình thường.

Đó có phải là những gì nó đã được thiết lập?

Nếu Charlotte chết, hoa sẽ nở trong vườn của Bertus.

Nó vừa trẻ con vừa kỳ quái, bộc lộ sự căm ghét và oán giận lẫn nhau của họ đối với nhau.

Đây hẳn là một bối cảnh mà tôi không biết.

Charlotte cười toe toét với vẻ mặt ảm đạm.

"Cậu nên nhìn thấy khuôn mặt của anh ấy khi tở trồng những bông hoa bị bật gốc trong cung điện của mình."

Bertus không phải là người trẻ con duy nhất.

Charlotte cũng trẻ con không kém.

"Aah, chúng ta tới rồi."

Xe điện đã đến Cung điện Hoàng gia phía bắc.

"Ở đằng kia là 'Cung điện mùa xuân', nơi tớ sống."

Cung điện mùa xuân.

Thay vì Cung điện mùa xuân, nó không nên được gọi là Cung điện hoa?

Khu vườn tràn ngập hoa nở tạo cho tôi ấn tượng đó.

Cách đây không lâu, có người chết ở đây.

Trong Cung điện Hoàng gia, nơi mọi người nên được an toàn.

Và ở một nơi lẽ ra phải đặc biệt an toàn, ai đó đã chết.

Thay vì những bông hoa khoe sắc trong vườn, tôi tò mò về những gì ẩn giấu bên dưới chúng.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading